

„Jézus Krisztus tegnap ma és mindörökké ugyanaz” - Zsid. 13,8

Urunk áldj meg minket igéddel, a te igéd igazság! – Ámen

Főtisztelendő Püspök úr!

Kedves jelenlévő és istentiszteletünkhöz a technika által kapcsolódó Gyülekezet!

Testvéreim a Jézus Krisztusban!

Ez az óra a svédországi magyar protestáns gyülekezetek életében és az én személyes életemben is jelentős változás, fontos esemény és ünnepi alkalom. Ünnepi alkalom akkor is, ha az élet kikényszerítette és úgy rendezte, hogy az eltervezett keretek helyett, istentiszteletünk most inkább csendes megállás és hálaadás legyen. Hálaadás a nyugalomba vonult Molnár-Veress Pál három évtizedes, örömmel és megpróbáltatásokkal is kísért hűséges lelkipásztori szolgálataért és az Északi végekre került magyarság nemzeti öntudatának tántoríthatatlan erősítéséért. Ez az alkalom lezár és megnyit, befejezést és kezdést is jelent egyszerre.

Maga ez a tény is jelzi, hogy van folytatás és van remélt jövő, hiszen nem légüres térbe, nem szántatlan ugarra lépek, hanem olyan szolgálati helyre érkeztem, ahol az előttem jártak magvetése máig érződik.

Glatz József, Koltai Rezső és Molnár-Veress Pál lelkészek utódjaként olyan ösvényre léphetek, amely nem feltöretlen ugar és nem járatlan út. Megterhelt és több szempontból is nehéz időszakban lépek erre az útra. Személyes élethelyzetem valamint a megváltozott körülmények miatt Pál apostol szavaival élve „kívül harcok, belül félelmek” vesznek körül, sok bizonytalansággal és gyarló emberi aggodalommal. Ebben a helyzetben és órában tekintetem tovasiklik a múlandóság határai fölött és különösképpen is egy változatlan szilárd alapot keres és remél. Ezért most sem akarok mást szólni és másról szólni, mint amiről, és akiről szóltam köztetek ideérkezésemről kezdve. Arról, aki a változások világában is változatlan, arról a Jézus Krisztusról, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Ha pedig ugyanaz, akkor változatlanul érvényes mindaz, amit szólt és cselekedett az emberért. Ha változatlan, akkor okunk van hinni, hogy az Ő szava ma is élő és ható, ma is emberi életet átformálni képes erő.

Olyan erő, mely nem függ aktuális rendszerektől, pillanatnyi felkapott eszméktől, jövőmenő igazságoktól, gyorsan elmúló és tovatűnő elméletektől.

Ha változatlan, akkor az volt a múltban is. Erőnek, belső békének és reménynek örök forrásaként motivált embereket. Nem állnék most itt, ha nem így lenne! Ő inspirálta azokat a magyar testvéreinket, akik Svédországba, egy új hazába, új élettérbe érkezve az 1900-as évek derekától fontosnak tartották az Örökkévalóhoz tartozásukat, fontosnak

tartották, hogy gyülekezetekbe szerveződve a hitüket megtartsák és megvallják, keresve és erősítve egymással és az Örökkévalóval való kapcsolatot. Fontosnak tartották mindezt anyanyelvükön tenni, ezzel magyar identitásuknak nem csak megőrzését és ápolását, hanem aktív megélését is erősíteni.

Ha Jézus változatlan, akkor a jelenben is szólnak hozzánk biztató szavai: íme, jöjjetek énhozzám, mindnyájan akik megfáradtatok, terheket hordoztok, és én megnyugvást adok néktek. Vajon oda megyünk-e, vagy keressük a szalmaláng életű bánatfelejtés pótszereit és pótcselekvéseit? Vajon megtaláljuk-e Őt, mint a megnyugvásnak és békességnek a forrását? Miként Augustinus írja, - „mert nyugtalan a mi szívünk, míg benned meg nem nyugszik Urunk”. Amikor bánatodban, fájdalmadban, veszteségedben nem vigasztalnak emberi szavak és jól ismert panelmondatok, amikor a szenvedés időtlennek tűnik, akkor a fájdalomdra gyógyír, elgyötört lelkedre balzsam is csak az időfelettségéből, a változatlantól várható és remélhető.

Ő nem fog rád törni, nem tolakodó, nem sértő és nem tapintatlan. Nem méricskél, és nem szab feltételeket. Olyan, mint a fia elé futó és őt átölelő Atya, aki nem tett szemrehányást, nem kérdeztetett, hanem egyszerűen végtelenül boldog volt, hogy elveszettnek hitt fia hazatért. Igen testvéreim, ha Jézus változatlan, akkor ez felbátorít és biztat minket, hogy a benne kapott kegyelem és vigasztalás is változatlan.

Meggyőződésem, hogy nekünk a változó világban e változatlan krisztusi értékrendet kell hirdetnünk, megélnünk és ahhoz tántoríthatatlanul ragaszkodnunk. Azt a szabadságot, amelyben élhetünk, a krisztusi tanítás követésére kell használnunk. Mert a keresztény szabadság alapja: a belső döntés szabadsága és az abból fakadó cselekvés szabadsága.

Kedves Testvéreim! Egyáltalán nem természetes és nem magától értődő ez a szabadság. Mai ünnepi alkalmunkon gondolunk azokra, akik a múltban nem élhették meg szabadon a keresztény hitüket. Ugyanakkor nem révedhetünk csupán a múltba és figyelmünket nem kerülheti el, hogy keresztények milliói vannak világszerte napjainkban is kitéve a fenyegetettségnek, hátrányos megkülönböztetésnek, sőt a vértanúságnak is.

Miközben imádkozunk öértük vajon hálát adunk-e azért a szabadságért, melyben mi megélhetjük, illetve megélhetnénk keresztény hitünket.

Hitvalló-e a mi hálaadásunk vagy igazodik a korszellem aktuális elvárásaihoz? „Az a teológia, amely a korszellemmel házasodik, hamar megözvegyül” fogalmazza meg frappánsan Jörgen Moltmann kortárs teológus. Értelmezzük ezt tágabban és tegyük hozzá, hogy a mindig igazodó, lakáj lelkű kereszténység felhígítja, és ezáltal meghamisítja az evangéliumi, krisztusi értéket és igazságot. Az, hogy szeretnénk evangéliumi szeretettel forgolódni a társadalomban, a világban, soha nem jelenthet önfeladást. Én ebben a szellemben szeretnék az evangélium hírnöke lenni köztetek.

Jaj, nektek, ha minden ember jót mond rólatok - olvassuk Lukács evangéliumában Jézus szavait. Jaj nekem, az Úr szolgájának, ha simulékonysággal elsősorban emberek tetszését keresném és nem az Örökkévaló szavát hirdetném, hogy azzal ébresszek a lelki álomból, hogy vigasztaljak és a hitben erősítsek. Illúziók nélkül, de hitből fakadó reménységgel úgy szeretnék szolgálni közöttetek, mint aki lábával a földön jár, de szemeivel az égbe néz és annak az Úrnak akar megfelelni, aki tegnap ma és mindörökké ugyanaz.

Kedves testvéreim! Egy régi, gyermekkori élménnyel szeretném zárni beköszönő beszédemet.

Máig emlékezetes számomra, amikor kisgyerekként a házunk udvarán találtam egy eltört tükör darabkát és felfedeztem, hogy általa „befoghatom” a nap sugarát és szabadon tükrözhetem azt olyan helyekre is, ahova egyébként soha nem tud besütni a nap. Olyan helyekre, melyek egyébként mindig árnyékban maradnak. Azt remélem, hogy a Svédországi szolgálatomban egy kicsiny törött tükördarabka lehetek. Tükördarab, mely által továbbadhatom, továbbtükrözhetem az Örökkévaló kegyelmét és Jézus Krisztusban adott megváltó szeretetét. Azét a Jézus Krisztusét, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Köszönöm a bizalmat, mellyel fogadtatok és lelkészetekké meghívtatok! Többször hallottam: szép, de nehéz szolgálat vár rám. Szeretném hozzá tenni: a gyülekezetekre is és mindenkire, aki a svédországi magyar közösségért felelősséget hordoz és vállal. Nekünk csak összefogásban, ökumenikus elkötelezettségben és evangéliumi emelkedettségben van esélyünk hiteles és vonzó közösségnek lennünk.

A holnapi nappal az Adventi időbe érkezünk, mely várhatóan ez évben a megszokottnál csendesebb és visszafogottabb lesz. Igen, az élet most visszahúzódnásra kényszerít bennünket, melyben a belső világunkra való figyelés hangsúlyosabbá válhat a korábinál. Ez az új élethelyzet megmutatja törekenységünket és esendőségünket. Sok minden felértékelődik, amit korábban természetesnek és magától értetődőnek vettünk. Talán elkezdjük jobban értékelni az emberi kapcsolatokat és bizalomnak a gesztusát. Talán elkezdjük jobban értékelni azt a közeledőt, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ő segítsen minket, hogy szavának engedelmeskedve éljünk a világban, ezen a helyen, a svédországi magyar közösségeinkben! Ő vezessen és áldjon meg minket!
Ámen

/Dr. Pőcze István lelkész beköszönő beszéde, melyet elmondott a Svédországi Magyar Protestáns Egyházi Közösség lelkészi állásába való beiktatásakor Svédországban, a Strängnäs-i dómtemplomban 2020 november 28-án./